ΑΡΙΘ. 15 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES

Editeur--Directeur : A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ: ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΘΑ.
Δ. Π. ΣΕΜΕΛΑ: Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ.
LEON DENIS: ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΕ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ;
Γ. Χ. Π.: ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΨΥΧΗ;
ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗ: ΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ....
ΑΜΩΝ - ΡΑ: ΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΙΤΙΑΣ ΚΑΠ.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΑΡΙΘ. 15 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.— Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.— Ἀμερικῆς Δολ. 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΘΑ

Νομίζομεν ὅτι θὰ λύσωμεν κοινὴν σχεδὸν ἀπορίαν, ἐὰν ἐξηγήσωμεν ἀναλυτικώτερον ἀπὸ ἄλλοτε, τὸν τρόπον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας τοῦ «Ἔωνος», Καὶ λέγομεν κοινὴν σχεδὸν ἀπορίαν, διότι γνωρίζομεν ἐξ ἄλλου καλῶς ὅτι, ὅσοι κατέχουν ἢ παρακολουθοῦν ἐπακριβῶς τὰς μεταφυσικὰς ἐπιστήμας, ὅσοι στέλλουν τὴν σκέψιν των εἰς τὰ καθαρώτερα φιλοσοφικὰ πεδία ἐντὸς τῶν ὁποίων ζοῦν μετ' αὐτῆς καὶ οἱ ἴδιοι, ἔχουσιν ἤδη μορφώσει σαφῆ γνῶσιν τῆς ἐργασίας μας καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἀπορρεούσης ὠφελιμότητος διὰ τὸ ἀναγνωστικόν μας κοινόν. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι φυλλάττομεν ἐπιμελῶς πλείστας ὅσας ἐπιστολάς, γνωστῶν καὶ ἀγνώστων φίλων μας, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ὁ θαυμασμός των ἀκόμη ἐκφράζεται καὶ τὰς ὁποίας λυπούμεθα μὴ διαθέτοντες τὸν ἀναγκαιοῦντα χῶρον ἵνα τὰς δημοσιεύσωμεν.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ἔωνος» προεκλήθη, κυρίως, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι γενικῶς σήμερον δὲν ἔχομεν ἰδεολογίαν, ἰδεολογίαν σαφῆ, βασισμένην, προγραμματικήν, τετράγωνον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν

νὰ μορφώσωμεν τὰς πεποιθήσεις μας, τὰς ἀρχάς μας, νὰ ἰσχυροποιήσωμεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ πνεύματός μας, νὰ καθοδηγήσωμεν τὰς κλίσεις τῆς ψυχῆς μας, νὰ κανονίσωμεν τὰς βιωτικὰς καὶ κοινωνικάς μας πράξεις, τὸν χαρακτῆρα μας, τον τρόπον τοῦ διάγειν. Ἀσυγχώρητος ἔλλειψις ἰδεολογίας μᾶς μαστίζει, μὴ ἐπιτρεπομένη εἰς πάντα λαόν, πολὺ δὲ περισσότερον εἰς τὸν ἑλληνικόν, λόγῳ τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς διατελεῖ ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος λόγος δι' ὃν ἐξεδόθη ὁ Ἔων. Ἀλλὰ καὶ ἰδεολογίαν ἐὰν εἴχομεν καὶ εἰς τὰς συγκρουομένας γνώμας, εἰς τὴν πάλην τῶν ἰδεῶν (ἄλλη παντελὴς ἔλλειψις παρ' ἡμῖν) ἥτις θὰ εἶχε δημιουργηθῇ, ὁ Ἔων θὰ ἐξεδίδετο καὶ πάλιν, ἐὰν ἔβλεπεν ὅτι μεταξὺ τῶν τόσων ἰδεῶν, καμμία δὲν θὰ ἀντεπροσώπευε ἀξιοπρεπῶς τὴν ἰδεολογίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας διέπεται οὗτος.

Καὶ ποία, λοιπόν, εἶνε ἡ ἰδεολογία τοῦ Ἔωνος;

Σπεύδομεν νὰ δηλώσωμεν ὅτι τὸ credo *μας, εἶνε τὸ* credo *τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σημασίαν καὶ ὑψηλὴν ἔννοιαν τοῦ ὁποίου, πιστεύομεν ἀκραδάντως. Πιστεύομεν ἐπίσης* a priori *εἰς τὸν εὐγενῆ καὶ ἀνώτερον καὶ πολυσήμαντον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἔξω μὲν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, προορισμὸν ὅμως ἐπιτελούμενον, διὰ τοῦ ὑλικοῦ τούτου κόσμου.*

Αὐτὴ εἶνε, ἐνὶ λόγῳ, **ἡ πίστις μας** *καὶ ἡ ἰδεολογία μας.*

Ἀπησχολημένοι εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς πίστεως ταύτης, εἰς ἣν διὰ πολλῶν ἐτῶν μόχθων καὶ δοκιμασιῶν ἐφθάσαμεν, εἴδομεν αἴφνης ὅτι τὸ περιβάλλον μας, ὁ πλησίον μας, ὄχι μόνον πίστιν δὲν εἶχε, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας εἶχε καταπέσει εἰς τὸ χαμηλὸν στρῶμα τῆς ἀπιστίας. Μόνον μακρά, λεπτολόγος, πολυσέλιδος μελέτη, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναφέρῃ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης καταπτώσεως δι' ἣν δὲν προτιθέμεθα. Εὑρέθημεν, οὕτω, εἰς ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν ἀπομόνωσιν, εἰς ἐρημίαν διανοήσεως ὅπου καὶ αὗται αἱ ὀάσεις ἦσαν ψευδεῖς καὶ ἐπίπλαστοι, μὴ διαπνεόμεναι τουλάχιστον ἀπὸ τὸν παραδικὸν θερμὸν ἐνθουσιασμόν. Ἡ ἀναλλοίωτος καὶ ἄφθαστος ἐντολὴ τῆς Χριστικῆς ῥήσεως «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἐθεωρεῖτο ὡς **σκουριασμένη ἰδέα**, *ἡ ἑβραϊκή, ἡ αἰγυπτιακή, ἡ ἰνδικὴ φιλοσοφία, ἦσαν τελείως ἀκατέργαστα μεταλλεῖα τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Πυθαγόρας, ἐχρησίμευον μόνον ὡς ἀφορμὴ κακῆς καὶ κενοδόξου ἐθνικῆς, δῆθεν, κομπορρημοσύνης, ἐνῷ ἀντιθέτως κάποια ἀνεξέταστος καὶ ἐκ τοῦ προχείρου κλίσις, μᾶς ἥνωσε μὲ τὸν Δάρβιν, τὸν Νίτσε, τὸν Λεοπάρδι. Εἰς ἄλλους, δὲν παρετηρεῖτο τοῦτο. Μὴ δυνάμενοι, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλοντες νὰ ἐξετάσωσι, περιωρίζοντο εἰς ἕνα σκεπτικισμὸν μὴ ἐπιτρεπόμενον σήμερον. Ἄλλοι ἐδήλουν χωρὶς νὰ δικαιολογῶσι ταὐτοχρόνως, ὅτι ἦσαν ὑλισταὶ καὶ τέλος ἄλλοι, αὐθαιρέτως, ἔλεγον ἁπλῶς ὅτι τοῦτο ἠκολούθουν ἢ ὄχι, διότι τοὺς ἤρεσεν ἢ ὄχι.*

Καὶ ὅμως εἴχομεν καὶ ἔχομεν ἀκόμη μεγαλειτέραν τὴν πεποίθησιν ὅτι, εἰς τὸν ἑλληνικὸν διανοητικὸν ὁρίζοντα, δὲν ἦτο δυνα-

Δ. Π. ΣΕΜΕΛΑ

Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Φθάσαντα εἰς τὸ Οὐράνιον Στρῶμα,ἀναμένουσιν ἐκεῖ τὴν ἀνύψωσιν τῆς φυλῆς των πρὸς ἐκτάσεις περισσότερον ὠργανωμένας καὶ περισσότερον ἐναρμονισμένας τοῦ δημιουργημένου Σύμπαντος.

Τόσον εἰς τὸν Πνευματισμὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν Ἀποκρυφισμὸν ἐπεκράτησε μία θεωρία ἰσχυριζομένη ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐπανειλημμένας μετενσαρκώσεις του, μεταφερόμενος ἀπὸ κατωτέρου εἰς ἀνώτερον πλανήτην τοῦ ἡλιακοῦ ἡμῶν συστήματος καὶ ἀκολουθῶν τὸν δρόμον τῆς ἐξελίξεώς του, εἰσχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ θεωρία αὕτη θίγουσα ἰδιαιτέρως τὰς ἀποδημίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ἡλιακόν μας σύστημα, ἐπέζησε διότι σφάλλει εἰς αὐτὴν τὴν βάσιν της.

Τὸ ἡλιακόν μας σύστημα, ὅπως ἄλλως τε καὶ πάντα τὰ ἄλλα, εἶνε σύνολον ὁλόκληρον καὶ ὅλα τὰ μέρη ἅτινα τὸ ἀποτελοῦσι, τὰ πλέον ἐλάχιστα ἀκόμη, ἔχουσι μεταξύ των σχέσεις πολὺ χαρακτηριστικάς.

Ἡ Ὀρφικὴ καὶ Πυθαγόριος Ἀστροσοφία καὶ ἡ Χαλδεο-Αἰγυπτιακὴ ἀστρολογία μᾶς ἔμαθαν τὴν ἰσχυρὰν ἐνέργειαν τῶν πλανητῶν μεταξύ των καὶ ἐπὶ τῶν δημιουργημένων ὄντων ποῦ ζῶσιν ἐν αὐτοῖς.

Γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς ἰδίας αὐτὰς ἐπιστήμας, τὰ ἀνεξάλειπτα σημεῖα, τόσον ψυχικὰ ὅσον ὑλικά, ἅτινα φέρουσι τὰ ὄντα καθ' ὅλην τὴν φυσικὴν αὐτῶν ὕπαρξιν.

Ἐκεῖνος συνεπῶς, ποῦ ἔχει τὴν σφραγῖδα τοῦ Κρόνου τοῦ Διός, ἢ τοῦ Ἄρεως πραγματοποιεῖ τὰ ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν διὰ τῶν ἀστέρων ἀποδημίαν τούτων.

Ἐξ ἄλλου, ἐὰν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας ὅστις δὲν εἶναι ὁ μικρότερος, αὐτόχθωνες ἄλλων πλανητῶν, κατωτέρων τοῦ ἰδικοῦ μας, ἤρχοντο νὰ μετενσαρκωθῶσι, θὰ εἴχομεν ὑλικήν τινα ἔνδειξιν βαθυτέραν ἐκ τοῦ νόμου τῆς ἀναμνήσεως τῆς καταστάσεως καὶ τῶν πραγμάτων, ἅτινα εὑρίσκονται εἰς τοὺς πλανήτας τούτους.

Ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας τῶν ἡμερῶν μας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν παρεδέχθη μίαν ὑπόθεσιν—ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἄλλας ἐπιστήμας—ἀλλὰ βασίζεται ἁπλῶς ἐπὶ τῶν δῆθεν βεβαιοτήτων τῶν παραγομένων ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων συνεπείᾳ ὑπολογισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεωρίαν τῆς μετενσαρκώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἐκτάσεις μακρυνὰς καὶ ἀνωτέρας τοῦ δημιουργουμένου σύμπαντος, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ δεκτὴ θεωρουμένη καθολικὴ καὶ χρησιμεύουσα ὡς πέραμα πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν. (Ἀκολουθεῖ)

τὸν νὰ μὴ ὑπάρχουν οἱ καλῶς σκεπτόμενοι κατὰ μόνας, ἀφανεῖς, γνωστοὶ εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν συναλλασσομένους μόνον μὲ τὸ βιοπαλαιστικὸν ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον μετήρχοντο. Εἴχομεν δὲ συνάμα τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν ἔχομεν ἔτι μεγαλειτέραν σήμερον ὅτι, ἀναμφιβόλως, ὑπάρχει μεγίστη μᾶζα ἥτις ποθεῖ καὶ διψᾷ τὴν γνῶσιν καὶ ἥτις θὰ ἐπεθύμει βοηθόν τινα διὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν λῦσιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς, πρὸς τὸν προσανατολισμὸν τῆς τάσεως τοῦ πνεύματος. Καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, ἡ ἰδέα τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἔωνος κατέστη δι' ἡμᾶς ἔντονος, ὑποβλητικὴ καὶ τέλος καθῆκον.

Πῶς ὅμως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν πρὸς τοὺς ὁμοίους μας; Καὶ μάλιστα πρὸς τὴν μᾶζαν ἐκείνην ἥτις ἰδιαιτέρως μᾶς ἐνδιέφερε καὶ ἥτις, διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, παρέπαιε μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας, μεταξὺ ἀμφιβολίας καὶ πεποιθήσεως, μεταξὺ πλήρους ἀγνοίας ἢ κακῆς γνώσεως;

Προετιμήσαμεν συνεπῶς ν' ἀκολουθήσωμεν, οὐχὶ τὴν αὐθαίρετον ὁδὸν τῆς ἐκθέσεως τῶν ζητημάτων, οὐχὶ τὴν διὰ τῆς θρησκείας μόνον ὑποστήριξιν αὐτῶν, οὐχὶ τὴν ἀόριστον ἐξέτασιν, ἀλλὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἐπιστήμης, τὴν ὁδὸν τοῦ πειραματισμοῦ. Φρονοῦμεν ὅτι, μόνον διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης θὰ ἐπιτευχθῶσιν πολλὰ ὠφελήματα καθόσον, ἐὰν θὰ ἐλέγομεν εἴς τινα ὅτι ὀφείλει νὰ προετοιμάσῃ τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἐξαγγελθεῖσαν ἡμέραν τῆς κρίσεως, θὰ μᾶς παρετήρει μὲ μειδίαμα εἰρωνείας καὶ οἴκτου, ἐνῷ ἂν ἀποδείξωμεν εἰς τὸν ἴδιον ὅτι, ὁ σαρκικὸς θάνατος εἶνε μία ἁπλῆ διάβασις πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ καθ' αὑτὸ ἀνθρώπου καὶ ὅτι, ὁ θάνατος οὗτος, δὲν εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Εἶναί του, θὰ ἔχωμεν ἀναμφιβόλως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωμεν τὸ ἄτομον τοῦτο, ὀλιγώτερον φροντίζον περὶ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν καὶ ἀνησύχως σκεπτόμενον διὰ τὴν ἐπαύριον, τοῦ θανάτου του. Ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἔων φαίνεται ἐμπνεόμενος παρὰ τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Φλαμμαριόν, Ρισέ, Ζέλεϋ, κλπ. Ἡ ἀπόδειξις εἰς τὸν κόσμον τῆς ὑπάρξεως ἀοράτου, ἀΰλου κόσμου, θέλει ἀσφαλῶς ἀναστατώσει τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τότε ἡ ἔρευνα δὲν ἔχει πλέον νὰ ἐξετάσῃ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου, ἡ δὲ διανοητικὴ πρόοδος, θὰ βαδίσῃ γοργῷ τῷ βήματι, πρὸς τὰ ἄνω, ἵνα θαυμάσῃ, ἐνστερνισθῇ καὶ ζήσῃ εἰς τὰ ὑπέροχα μεγαλεῖα τῆς ἐκδηλώσεως τῆς Ἀνωτάτης Σκέψεως.

Τοιαύτη, ἐν ὀλίγαις γράμμαις, εἶναι ἡ ἐργασία μας σήμερον, εἰς ἣν μετὰ περισσῆς χαρᾶς βλέπομεν πυκνουμένην τὴν τάξιν τῶν παρακολουθούντων ἡμᾶς. Εὐχόμεθα ὅπως ὁ μετὰ τόσου κόπου σχηματιζόμενος ἤδη πυρήν, καταστῇ διὰ τὴν αὔριον ἡ ἰσχυρὰ δύναμις ἥτις θὰ ἐξορμήσῃ ἐκ τῆς κοινίδος τῶν φώτων, ἵνα λάμψῃ καὶ φέρῃ καὶ διαδώσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὸν νέον Πολιτισμόν, ὃν σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, ἐν ἀπογνώσει, ἀναμένει σήμερον.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

LEON DENIS — ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΕ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ προσκολληθῇ ἐπίσης (ἡ θρησκεία) εἰς τὰ μέσα τῆς ἐξελέγξεως καὶ τὰς αὐθεντικὰς ἐγγυήσεις. Θὰ καθορίσῃ τὰ χρησιμοποιήσιμα μέσα, ἵνα ἐξασκήσῃ ἐπὶ τῶν κατωτέρων πνευμάτων, ἠθοπλαστικὴν ἐνέργειαν.

Περισσότερον ὅμως καὶ τῆς ἐπιστήμης, θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνύψωσιν τῆς σκέψεως, διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας, πρὸς τὰς πνευματικὰς κορυφὰς καὶ τὴν ἐπαφὴν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὰς ἀνωτέρας ὀντότητας.

Τὰ προσωπικά μου πειράματα, ἐκτελούμενα πρὸ 50 ἐτῶν καὶ περιεχόμενα εἰς τὰ συγγράμματά μου, μοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀόρατος ἀνθρωπότης συνίσταται ἀπὸ ὄντα ἀνήκοντα εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς κλίμακος τῆς ἐξελίξεως. Συμφέρει, λοιπόν, νὰ προβῇ τις μετὰ συνέσεως καὶ μεθόδου, ἐὰν θέλῃ ν' ἀποφύγῃ τὰ λάθη καὶ τὴν διάψευσιν τῶν ἐλπίδων ἐπὶ τῆς σχέσεώς μας μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος ταύτης.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὴν βοήθειαν καὶ συνεργασίαν τῶν ἀνωτέρων Πνευμάτων, ὀφείλει ν' ἀνυψωθῇ ὁ ἴδιος, διὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς καρδίας, καὶ νὰ θέσῃ τὰς ἰδίας μας ἀκτινοβολίας εἰς τοιαύτην κατάστασιν καθαρότητος, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀνταλλαγή, ἡ διείσδυσις τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων. Οὕτω, ἀποκαθίσταται ἡ ἐπικοινωνία καὶ αἱ ἀνακοινώσεις, αἱ διδασκαλίαι τῶν ἀοράτων προστατῶν μας, διαχέονται ἐφ' ἡμῶν, ὡς εὐεργετικὴ καὶ ζωογόνος θάλασσα.

Ἡ μεγάλη διεθνὴς θεωρία, ἥτις θὰ χρησιμεύσῃ πιθανῶς ὡς βάσις διὰ τὴν Θρησκείαν τοῦ Μέλλοντος, ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν αὐτήν, ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις τῶν θανόντων γονέων καὶ φίλων μας, αἵτινες συγκεντροῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς σφαίρας καὶ αἵτινες συμφωνοῦν εἰς τὰ κύρια αὐτῶν χαρακτηριστικά.

Μᾶς διδάσκει ἡ θεωρία αὕτη, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή, μέσῳ τῶν ἀναριθμήτων ὑπάρξεών της, τῶν πλανητικῶν της μετενσαρκώσεων, δημιουργεῖ ἡ ἰδία αὐτη ψυχή, τῇ βοηθείᾳ ἐκ τῶν ἄνω, τὴν προσωπικότητά της καὶ προετοιμάζει τὸ πεπρωμένον της, ὅτι ὅλαι αἱ πράξεις της, καλαὶ ἢ κακαί, ἐπαναπίπτουν ἐπ' αὐτῆς, ὡς καλὸν ἢ κακόν. Ἡ ὀδύνη εἶναι ἡ ἀναγκαία ἐπανόρθωσις, ταυτοχρόνως δὲ καὶ μέσον καθαρμοῦ καὶ ἀνυψώσεως.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν γεγονότων καὶ ἀποκαλύψεων τούτων, δύναταί τις νὰ συναγάγῃ ὅτι ἡ Θρησκεία τοῦ Μέλλοντος, δὲν θὰ εἶναι εἰδικὴ εἰς ἕνα λαόν, μίαν φυλήν, μίαν χώραν, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ παγκόσμιον χαρακτῆρα. Ἡ ψυχικὴ κίνησις, εἰσχωρεῖ, ἤδη, εἰς τὰ Πανεπιστήμια, τὸν τῦπον, τὴν φιλολογίαν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἡ κίνησις αὕτη θὰ αὐξηθῇ πολὺ περισσότερον καὶ διαφαίνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης, ἀπηλλαγμένη τοῦ μίσους, τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν φυλῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ὁδηγηθῇ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης.

=

Ὅ,τι ἔχει περισσότερον ἀνάγκην ἡ ἀνθρωπότης μας κατὰ τὴν παροῦσαν ὥραν, εἶνε μία πεφωτισμένη πίστις, μία δοξασία βασισμένη ἐπὶ γεγονότων, ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ἀποδείξεων δυναμένων νὰ συνδέσωσι τὴν γῆν πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ ὁρατὸν πρὸς τὸ ἀόρατον τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν.

Αἱ ἀποδείξεις αὗται τῆς ἐπιζωῆς, παρεχόμεναι διὰ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν νεκρῶν, θὰ ἀποτελέσουν διὰ τὴν θρησκείαν τοῦ μέλλοντος, ἀδιάσειστον βάσιν, ἥτις θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ν' ἀντιπαρ λθῃ τὴν κριτικὴν καὶ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀντιθέτων. Θὰ προσδώσῃ ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῆς φύσεώς μας καὶ τοῦ μέλλοντός μας, ὡς καὶ τὴν ἔννοιαν τῶν συνεπειῶν τῶν πράξεων καὶ τῶν εὐθυνῶν μας, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ προέλθῃ ὁ ανώτατος νόμος τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰς ἐφαρμογάς του ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ζωῆς μας. Θὰ ἔχῃ ὡς ἐπιστέγασιν, τὴν διδασκαλίαν ταύτην τῶν ανωτέρων Ὀντοτήτων τοῦ ἀπείρου, διδασκαλίαν προοδευτικὴν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἰδεαλιστικὴν καὶ θεϊκήν, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἰδιοφυΐαι τῶν δύο Κόσμων θὰ δώσωσι μορφὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τελείαν.

Ὁ μεγάλος νόμος τῶν διαδοχικῶν ὑπάρξεων θὰ ἀποδείξῃ εἰς ὅλους τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τῆς ἐξελίξεως, τὴν ἐξακολουθητικὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν καλλιέργειαν τοῦ ὄντος, ἥτις ἐπανευρίσκεται εἰς τὴν καταγωγὴν ἑκάστης ζωῆς μεθ' ὅλων τῶν ἰδιοτήτων της. Διὰ τῆς θεωρίας αὐτῆς, αἱ ζωαί μας συνδέονται ὅπως οἱ κρῖκοι τεραστίας ἁλύσσου, ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶναι ἡ συνέπεια τῶν προηγουμένων καὶ ἡ ἐπανόρθωσις διὰ τοὺς ἑπομένους. Ἐξηγεῖ τὴν ποικιλίαν τῶν καταστάσεων, τὴν ἀνάγκην τῶν δοκιμασιῶν, τὸν ρόλον τοῦ ὑποφέρειν καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ, τοῦ ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν τελειοποίησιν της.

Ὁ νόμος οὗτος τῶν ἀναγεννήσεων καὶ οἱ ὅροι τῆς μελλούσης ζωῆς, προερχόμενοι ἐκ τῶν πραξεῶν μας, θὰ ἀποτελέσουν ἀποτελεσματικωτέραν ἠθικὴν κύρωσιν, ὅλων τῶν ἄλλων οἵτινες ἐχρησιμοποιήθησαν μέχρι σήμερον.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΨΥΧΗ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Τέχνη

Γ'.

Ἡ Τέχνη. — Ὁ ἄνθρωπος ἀντιλαμβάνεται ἐν τοῖς πράγμασιν ὑπάρχουσαν μίαν σχέσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ προκαλῇ παρ' αὐτῷ τὴν ***αἰσθητικὴν*** καλουμένην ***κρίσιν***, ἐκ τῆς ὁποίας γεννᾶται ἰδιάζον τι συναίσθημα εὐάρεστον, γνωστὸν ὡς ***συναίσθημα αἰσθητικόν***. Τὸ συναίσθημα τοῦτο διαφέρει τῶν λοιπῶν συναισθημάτων τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦτο, ὅτι γεννᾷ ἐν αὐτῷ μίαν χαρὰν λογικῆς ὑφῆς, μίαν εὐφροσύνην καθαρῶς πνευματικήν, ἡ ὁποία εἶνε **συνέπεια** πάσης ἐν τῷ κόσμῳ ἁρμονίας, ἧς ἡ λογικὴ θεωρία κορυφοῦται εἰς ἀνωτέραν τινὰ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, ἐκδηλουμένην ἐν τῷ θαυμασμῷ καὶ τῇ ἐκστάσει. Ἄλλαις λέξεσι, τὸ αἰσθητικὸν συναίσθημα εἶνε τὸ ἐκ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ***Καλοῦ*** παραγόμενον αἴσθημα, ἄλλως ὀνομαζόμενον ***καλολογικόν***.

Ὅ,τι ὅμως ἐν τῷ καλῷ δηλαδὴ τῷ ὡραίῳ, γοητεύει τὴν ψυχήν εἶνε ἡ ***ἰδέα,*** καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς γεννωμένη ἡδονὴ εἶνε ἡδονὴ λογικῆς, πνευματικῆς ὑφῆς. Ἡ ἡδονὴ αὕτη οὐδεμίαν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνστίκου ἡδονήν, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει τὸ ζῷον. Ἡ μέλισσα εὐφραίνεται συλλέγουσα ἀπὸ τοὺς μίσχους τῶν ἀνθέων τὰ ἀρώματα, ἀλλ' ἡ ἡδονή της εἶνε ἔνστικος, ὄχι **λ**ογική, εἶνε ὁποία καὶ ἡ ἡδονὴ τοῦ κυνὸς σχίζοντος τὰς σάρκας τῆς λείας του· Ἡ καλολογικὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡδονὴ εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν διάφορος. Ὁσονδήποτε καὶ ἂν ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ζώου εἶνε πολλάκις ὀξυδερκέστερος τοῦ ἀνθρωπίνου, ἐν τούτοις τὸ ζῷον εἶνε ἀνίκανον νὰ διίδῃ καὶ νοήσῃ τὰς σχέσεις τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἁρμονίας καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἐξ αὐτῶν γεννώμενον καλολογικὸν συναίσθημα. Ὁ ἄνθρωπος οὐχὶ ἁπλῶς ***βλέπει*** τὰς σχέσεις τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τὰς ***θεωρεῖ***, δηλαδὴ διακρίνει καὶ συγκρίνει καὶ ἀποχωρίζει διὰ τοῦ λογικοῦ, ἀντιλαμβάνεται τὴν θαυμασίαν τάξιν καὶ ἀναλογίαν τῶν ὄντων καὶ τῶν μερῶν των, ἐννοεῖ τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν, τὸν ἰδιαίτερον ἐκεῖνον πλοῦτον τῆς ζωῆς, τὸν ἐκδηλούμενον πανταχοῦ ἐν τῇ φύσει. Ἡ θεωρία τοῦ ἀνθρώπου αὕτη δὲν εἶνε ἁπλῆ φωτογραφία τῶν μορφῶν, τῶν σχημάτων καὶ τῶν γραμμῶν τῶν πραγμάτων, ἤτοι ἁπλῆ εἰς εἰκόνας ἀναπαράστασις διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ διείσδησις εἰς τὴν λογικὴν τῶν σχεσεών των πρὸς ἄλληλα, τοῦ ὅλου πρὸς τὰ μέρη, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον κτλ, ἐντεῦθεν δ' ἡ αἰσθητική του ἀπόλαυσις, ἐκδηλουμένη εἰς θαυμασμόν. Διὰ τοῦτο, ἐνῷ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ζῴου, ὅσον ὀξυδερκὴς καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι, ἐκ τῆς θέας ἐν τούτοις τῶν πραγμάτων παραμένει ἀλαμπὴς καὶ ἀμαυρὸς καὶ οὐδεμίαν ἐκδηλοῖ ἔκφρασιν, τὸ ἀνθρώπινον ὄμμα, ἀπ' ἐναντίας, λάμπει καὶ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴν χαράν, ὁποίαν προκαλοῦν αἱ προσλαμβανόμεναι φυσικαὶ ἁρμονίαι. Τοιαύτη ὅμως θεωρία, γεννῶσα ἡδονὴν πνευματικῆς ὑφῆς, ὁποία ἡ ἐν ταῖς ***Κα-***

λαῖς λεγομέναις ***Τέχναις*** — διότι ἔχουσιν ὡς ὑποκείμενόν των τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ Καλοῦ —, δύναται νὰ προέρχηται μόνον ἐκ δυνάμεως ἀοργάνου, πνευματικῆς, ἱκανῆς ν' ἀναπαριστᾷ ὅ,τι οὔτε ἔκτασιν, οὔτε σχῆμα καὶ μορφὴν ἔχει, ἤτοι τὴν ἀναλογίαν, τὴν τάξιν τὴν ἁρμονίαν, τοὺς νόμους τῶν ὄντων. Διότι αἱ τοιαῦται ἰδιότητες τῶν σχέσεων τῶν πραγμάτων, μαρτυροῦσαι τὴν ὕπαρξιν μιᾶς δημιουργικῆς σκέψεως, ἐξ ἧς προῆλθον, δύνανται νὰ νοηθῶσι καὶ ἐκτιμηθῶσιν ἐπ' ἴσης μόνον ὑπὸ δυνάμεως καὶ οὐσίας λογικῆς, ὅ,τι δ' ὁ ἄνθρωπος νοεῖ καὶ αἰσθάνεται ὡς κάλλος, εἶνε ἁπλούστατα ἡ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ βάθη τῶν πραγμάτων ἀνακάλυψις τῆς δημιουργικῆς ταύτης σκέψεως, ἀκριβῶς δ' ἡ συνάντησις τῶν δύο τούτων σκέψεων, τῆς ἀνθρωπίνης καὶ τῆς δημιουργικῆς, εἶνε παράγουσα ἐν αὐτῷ τὴν ἀνωτέραν ἐκείνην πνευματικὴν ἡδονήν, τῆς ὁποίας ὁ ὕψιστος βαθμὸς ἐκδηλοῦται μόνον ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ καθ' ὅλου καλλιτεχνῶν, διότι οὗτοι ἀμεσώτερον, ταχύτερον καὶ πληρέστερον εἰσδύουν εἰς τὸν κόσμον τῆς ἁρμονίας, εἶνε πλουσιώτεροι πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ διεισδυτικώτεροι εἰς τοιαύτας μεταφυσικὰς συλλήψεις.

Ἀκριβῶς δὲ διότι μόνον ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ θεωρεῖ τὸ καλὸν ἐκδηλούμενον εἰς τὰς ἀΰλους ταύτας τῶν πραγμάτων σχέσεις, μόνον ὁ ἄνθρωπος εἶνε καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ***συμβολίζῃ*** ποικιλοτρόπως (κατὰ τὴν πολυμερῆ ἐφαρμογὴν τῶν καλῶν Τεχνῶν) τὴν φύσιν, ἤτοι νὰ προσωποποιῇ ἢ νὰ ἐκφράζῃ διὰ σημείων συνθηματικῶν τὰς μεταξὺ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν αἰσθημάτων του νοουμένας ἀναλογίας καὶ ὁμοιότητας. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν δεξιότητα νὰ ἐπανευρίσκῃ ἔξω τοῦ Ἐγώ του τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων, τῶν πόθων του, τῶν τάσεων καὶ τῶν ἐλπίδων του. Καὶ διὰ τοῦτο τὸν βλέπομεν νὰ συμπαθῇ πρὸς τὰ καθ' ἑαυτὰ ἄψυχα ἀντικείμεεα ὅταν τὰ θεωρῇ ὡς κάτοπρον πιστὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κόσμου. Γνωρίζομεν πῶς προσωποιεῖ ὁ ποιητὴς τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὠκεανούς, τὰς ἐρήμους καὶ τὸν οὐρανόν, πῶς εἰς τὰ ἀφρίζοντα κύματα ἐνορᾷ τὴν τρικυμίαν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ποίαν ἀναλογίαν καὶ ὁμοιότητα εὑρίσκει μεταξὺ τῶν ἀκλονήτων εἰς τὰς προσβολὰς τῶν μαινομένων κυμάτων *βράχων* καὶ μιᾶς ἀνθρωπίνης ψυχικῆς σταθερότητος καὶ ἀκαμψίας, τί ἀκούει εἰς τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων καὶ φλοῖσβον τοῦ ρυακίου, πῶς συσχετίζει τὴν λευκότητα τοῦ κρίνου μὲ τὴν ἠθικὴν ἀνθρωπίνην ἁγνότητα κτλ. Ὁ καλολογικὸς οὗτος συμβολισμός, κατὰ τὸν ὁποῖον αἱ ἀναλογίαι καὶ ὁμοιότητες αὗται ἀποτελοῦν πνευματικὰς συλλήψεις, μὴ προσιτὰς εἰς τὰ ὑλικὰ αἰσθητήρια, εἶνε δηλαδὴ καθαραὶ ἰδέαι, καρπὸς ἀναλύσεων, συγκρίσεων, καὶ συλλογισμῶν καταπληκτικῆς πολλάκις λεπτότητος, δύναται νὰ ἐξηγηθῇ μόνον ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πνευματικῆς ψυχῆς.

Ἀλλ' ἡ Τέχνη δὲν εἶνε μόνον πεδίον συμβολισμοῦ, ἀλλὰ καὶ στρέφεται κατ' ἐξοχὴν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἰδεῶν καὶ ἰδανικοποιεῖ. Ὁ Καλλιτέχνης ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν αἰσθητικὸν ὑλικὸν κόσμον, ζητεῖ νὰ ὑπερβῇ τὸ βασίλειον τοῦ ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐκδηλουμένου κάλλους, διὰ τῆς δημιουργικῆς του δὲ φαντασίας συλ-

λέγων τὰ ἐν αὐτῷ κατεσπαρμένα στοιχεῖα τοῦ καλοῦ καὶ συντονίζων αὐτὰ εἰς ἓν ἰδανικὸν ἁρμονικὸν σύνολον, παράγει τὸ καλλιτεχνικὸν ἀριστούργημα.

Τὸ ἰδανικὸν τοῦτο τεχνούργημα εἶνέ τι ἰδεῶδες, εἶνε μία σύνθετος ἰδέα, μεγαλοπρεπὴς σύλληψις τοῦ πνεύματος πρωτότυπος τὴν ὁποίαν ἡ διάνοια τοῦ τεχνίτου ἀποκρυσταλλώνει καὶ ἐνσαρκώνει εἰς ποίημα ἢ ἄγαλμα ἢ πίνακα ἢ μουσικὴν συμφωνίαν κτλ. Ἀλλὰ ποία δύναμις ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκβαίνῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος καὶ νὰ εἰσέρχεται εἰς κόσμον ἰδεώδη, ἄϋλον καὶ πνευματικόν, εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους, ἐκτὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία, ἄσχετος πρὸς τὴν παθητικότητα καὶ τὸν αὐτοματισμὸν παντὸς ὅ, τι ὑλικόν, εἶνε πεπροικισμένη δι' ἐμφύτου ἐνεργητικότητος καὶ ἐλευθέρας δημιουργικῆς πρωτοβουλίας δυνάμει τῆς ὁποίας δύναται νὰ πνέῃ ὅπου θέλει, πολὺ πέραν τοῦ πεδίου τῆς ἐμπειρικῆς πραγματικότητος, καὶ νὰ δημιουργῇ τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδανικοῦ Κάλλους διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν ἀριστουργημάτων της;

Γ. Χ. Π.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον: ἡ ὕπαρξις τῆς Ψυχῆς ἀποδεικνυομένη ἐκ τῆς γλώσσης καὶ τῆς Θρησκείας).

ΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Δ'

Μή μοῦ εἰπῇ κανεὶς ὅτι ὁ Σουλτάνος Χαμὶτ ὑπῆρξεν ἔξυπνος ἄνθρωπος. Βλὰξ ἦτο βεβαίως καὶ δειλὸς εἰς τὸ ἄκρον. Ἀπόδειξις δὲ τῆς βλακείας καὶ τῆς δειλίας του εἶναι ὅτι χαρακτηρισθεὶς κατὰ τὸ 1889 ὡς ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς.....Αὐτοκρατορίας συνελήφθην ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ διαταγήν του καί, κατόπιν πολλῶν καὶ ποικίλων ἐνεργειῶν, κατωρθώθη μετὰ πέντε ὁλοκλήρους μῆνας, καθ' οὓς ἔμεινα ἐν τοῖς παρὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν κατέργοις, νὰ ἐξέλθω τῶν φυλακῶν καὶ ὑπὸ «τιμητικωτάτην» συνοδείαν νὰ ἐπιβιβασθῶ τοῦ πρώτου εἰς Ἑλλάδα μεταβαίνοντος ἀτμοπλοίου.

Αἱ φυλακαὶ μεταβάλλουν συνήθως τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κάμνουν δυσειδαίμονα καὶ θρῆσκον. Οὐδέποτε ὁ φυλακισμένος λησμονεῖ νὰ κάμνῃ τὸν σταυρόν του, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι καὶ πιστεύει εἰς τὰ ὄνειρα ὡς εἰς πραγματικότητα. Ὑπάρχουν ἄλλως τε ἐν ταῖς φυλακαῖς δεινοὶ ἑρμηνευταὶ τῶν ὀνείρων οἱ ὁποῖοι μὲ ἐμβρίθειαν τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευε κάποιος καθηγητὴς γνωστός μου, ἐξηγοῦν ἑκάστην πρωΐαν ἑνὸς ἑκάστου τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον περιέργως πως ἐπαληθεύει κατὰ τὸ πλεῖστον.

Κατὰ τὸ δεκαπεντάγουστον τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ νηστεύσω καὶ ἐνήστευσα ὁλόκληρον τὸ δεκαπενθήμερον. Εἶχον λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ κοινωνήσω τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἐν τῷ ναῷ τοῦ κατέργου ὅπου ὁ ἱερουργῶν παππᾶς, ἕνας γιγαντόσωμος σέρβος ἦτο κατάδικος εἰς ἰσόβια δεσμὰ διότι ὁ ἄνθρωπος εἶχεν βράσει ἐντὸς ζέοντος ἐλαίου μερικοὺς συμπολίτας τοῦ ἀμαλάστου Χαμίτ.

Θὰ μ' ἐρωτήσῃ τις ἴσως διατί τόσον ἀπαίσιον κακοῦργον δὲν κατεδίκασαν οἱ Τοῦρκοι εἰς θάνατον ἀλλ' εἰς ἰσόβια μόνον δεσμά. Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατον. Ὁ αἱμοβόρος ἐκεῖνος Σουλτάνος ὅστις διέτασσε μετὰ μεγάλης ἠρεμίας τὴν σφαγὴν χιλιάδων ἀρμενίων, δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταδικάζῃ εἰς θάνατον οἱονδήποτε κακοῦργον. Ἴσως βεβαίως ἐκ συμπαθείας ἐπαγγελματικῆς.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς, εἶδον κατ' ὄναρ ἕναν ὡραιότατον γέροντα μὲ μεγάλην λευκὴν γενειάδα ὅστις μὲ ἐπλησίασεν ἠρέμα καὶ μὲ ἠρώτησε διατὶ κάθωμαι ἐντὸς τῆς φυλακῆς καὶ δὲν φεύγω.

Τοῦ ἀπήντησα ὅτι εἶμαι φυλακισμένος καὶ ὅτι αἱ θύραι τῆς φυλακῆς εἶναι καλῶς ἀμπαρωμέναι.

— Σήκω καί φεύγα, μοῦ ἀπήντησεν ὁ σεβάσμιος γέρων. Εἶναι ὅλα ἀνοικτὰ ἐμπρός σου!

Ὅταν ἐξύπνησα διηγήθην τὸ ὄνειρόν μου εἰς τὸν παρακοιμώμενον Νταῆ Ἀράπ Θοδωρῆ καὶ τοῦ περιέγραψα ἐν πάσῃ δυνατῇ λεπτομερείᾳ πῶς ἦτον ὁ γέρων ἐκεῖνος.

— Μεγάλο καὶ τρανὸ ὄνειρο, εἶδες, ἀφεντικό, μοῦ εἶπεν ὁ Νταῆς Ἀράπ Θοδωρῆς. Ὅταν μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, κατεβοῦμε μεθαύριο στὴ Ἐκκλησία νὰ κοινωνήσουμε, τότε θὰ ἰδῇς....

Ἰδοὺ τέλος ἡ 15 Αὐγούστου.

Κατήλθομεν πάντες ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ὅπως ἱερουργηθῶμεν καὶ κοινωνήσωμεν.

Ὁ ναὸς οὗτος εἶναι μικρὸς μὲν ἀλλ' ἀρχαῖος βυζαντινός. Μόλις εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ ἀντίκρυσα τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος κατελήφθην ἀπὸ τοιαύτην νευρικὴν ταραχὴν καὶ ἀπὸ τοιοῦτον δέος ὥστε ἔπεσα γονυκλινὴς καὶ τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ἀφθόνως. Ἡ μεγάλη ἐκείνη μορφὴ τοῦ Παντοκράτορος, ἦτον ὁμοία ἐκείνης ἥτις ἐνεφανίσθη πρὸ ἐμοῦ κατ' ὄναρ.

Οὐδέποτε ἐκοινώνησα μετὰ τόσης εὐλαβείας ὅσον τὴν φορὰν ἐκείνην καὶ οὐδέποτε ᾐσθάνθην ἐμαυτὸν καλήτερον ὅσον τότε..

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, εἷς ἐκ τῶν φυλάκων, μὲ εἰδοποίησεν ὅτι ὁ πατήρ μου μὲ ἐζήτει πρὸ τῶν κιγκλίδων. Μόλις μὲ εἶδεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς χαρᾶς καὶ μοῦ ἀνήγγειλεν ἀσπαζόμενός με, ὅτι τὰ βάσανά μου ἐτελείωσαν ὅτι αἱ πρεσβεῖαι ἐπέτυχον τὴν ἀπέλασίν μου εἰς Ἑλλάδα καὶ ὅτι

θά ἔφευγα αὐθημερόν, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ε'

Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου, μοῦ εἶχε στείλει κάποτε ἐκ Τραπεζοῦντος μίαν ὡραιοτάτην ἐκ μαύρου ἠλέκτρου πίπαν περιτυλιγμένην ἐντὸς βάμβακος διὰ νὰ μὴ θραυσθῇ καὶ τοποθετημένην ἐντὸς θήκης ἐκ λευκοσιδήρου.

Φαντάζεται ἕκαστος τὴν χαράν μου ἅμα τῇ λήψει τοῦ δώρου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ ταχυδρομείου μετεχειρίσθην τοποθετήσας ἓν σιγαρέττον καὶ μντέβην εἰς τοῦ Ζαχαράτου διὰ νὰ πάρω τὸν καφφέν μου·

Ἀφοῦ ἐκάθησα ἐκεῖ καὶ συνωμίλησα ἐπ' ἀρκετὸν μετά τινων φίλων μου —τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὑπῆρχον ἀκόμη φίλοι ἐν Ἀθήναις —ἠγέρθην καὶ κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Σταδίου ἤρχισα σκεπτόμενος τί διάβολο ἤθελα ἐκεῖνο τὸ μπαμπάκι τῆς πίπας καὶ τὸ ἐφύλαγα εἰς τὴν τσέπη μου. Δὲν εἶχε βεβαίως ἀξίαν ὑπερβαίνουσαν τὴν δεκάραν,—κατακαυμένα χρόνια ποῦ ἡ δεκάρα ἦτον ἀκόμη νόμισμα—καὶ ἐν τούτοις ἐγώ, ὁ μὴ φιλάργυρος δὲν ἀπεφάσιζα νὰ τὸ πετάξω.

Ἐνόσῳ κατηρχόμην τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὁ ἀγὼν μέσα μου τοῦ νὰ πετάξω ἢ οὒ τὸ περίφημον ἐκεῖνο βαμπάκι ἐγίνετο ὀξύτερος καὶ αὐτόχρημα ἀνησυχαστικός. Ἤρχισε νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν κεφαλήν μου κάποιος ἀόρατος κλοιὸς σιδηροῦς καὶ ὁ νοῦς μου εὑρίσκετο ἐν εὐνοήτῳ ταραχῇ. Τέλος φθάσας εἰς τὴν Ὁμόνοιαν, ἐξεμάνην ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ μὲ μίαν κίνησιν σχεδὸν ἡρωϊκὴν ἁρπάζω τὸ μπαμπάκι ἀπὸ τὸ τενεκεδένιο κουτὶ καὶ τὸ πετῶ χάμω....

Αἴ λοιπόν, προχωρῶ πέντε βήματα καὶ ἐπιστρέφω πίσω καὶ μαζεύω τὸ μπαμπάκι ἐκεῖνο!

Ἀλλὰ τότε, σχεδὸν παράφρων, ἀρχίζω νὰ τρέχω κατευθυνόμενος ὁλοταχῶς εἰς τὸ σπῆτι μου ὅπου τέλος ἔφθασα καὶ ἐκεῖ πετῶ τὸν τενεκὲ μὲ τὸ μπαμπάκι καὶ ἀναπνέω τέλος πάντων.

Τὰ παιδιά μου, μικρά, ἥρπασαν τὸ κουτὶ καὶ τὸ ἤνοιξαν, ἀφοῦ δὲ ἔβγαλαν τὸ περίφημο μπαμπάκι ἤρχισαν νὰ τὸ ἀνοίγουν διὰ νὰ τὸ κάμουν βέβαια κάνα στρωματάκι τῆς μικρᾶς κούκλας των.

Αἴφνης ἀκοῦμε φωνὰς ἐκπλήξεως, σπεύδω πρὸς αὐτὰ καὶ τί βλέπω; Ἐντὸς τοῦ βάμβακος ὑπῆρχον ἐπιμελῶς τυλιγμένοι μερικοὶ πολύτιμοι λίθοι ὡς καὶ μαργαρῖται τινές!

Τὴν ἐπαύριον ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς πολυκλαύστου μητρός μου ἡ ὁποία ἀναγγέλουσά μου τὴν ἀποστολὴν τῆς πίπας, μοῦ συνίστα νὰ προσέξω εἰς τὸν βάμβακα ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε περιτυλίξει μερικοὺς πολυτίμους λίθους διὰ τὰ ἐγγονάκια της.

ΣΤ'

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου κερκυραίου ποιητοῦ Ἰακώβου Πολυ-

λᾶ, Γεώργιος Πολυλᾶς ἦτο πολύ φίλος μου. Πάντοτε καὶ εἰς ἑκάστην ὥραν τῆς ἡμέρας συνηντώμεθα εἰς τοῦ Ζαχαράτου καὶ ἐκεῖ ἐμιλούσαμεν περὶ διαφόρων ζητημάτων, ἰδίᾳ ὅμως φιλολογικῶν, διότι ὁ καλός μου ἐκεῖνος φίλος ἦτο διανοούμενος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ὄχι ὅπως εἶναι σήμερον μερικοὶ κτηνωδῶς ἀγράμματοι οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν καὶ γράφουν ἠλιθιότητας ἱκανὰς νὰ ταράξουν καὶ τὸν στόμαχον μιᾶς στρουθοκαμήλου.

Ἕνα σάββατον, ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι ἐνῷ ἔτρωγα μὲ τὴν οἰκογένειάν μου, ἐνσκήπτει ὁ πτωχός μου Πολυλᾶς διὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι τέλος πάντων ἐτελείωσε μιὰ καλή του δουλειὰ καὶ ὅτι τὴν προσεχῆ Δευτέραν θὰ ἔπερνε τὰ λεπτά.....

Ἐχάρην πολὺ διὰ τοῦτο διότι ὁ Πολυλᾶς ἦτο φοβερὰ ἄτυχος ἄνθρωπος.

—Κάτσε, βρὲ Γιῶργο, τοῦ λέγω νὰ φᾶμε μαζῆ.

—Ὄχι, ἀδύνατον, βιάζομαι, πρέπει νὰ πάγω σπῆτι ν' ἀναγγείλω τῆν εὐχάριστη εἴδηση στὴν γυναῖκα μου.

Καὶ ἔφυγε.

Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἐκείνην τὴν μετὰ μεσημβρίαν δὲν ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, τὴν ἐπαύριον δὲ Κυριακὴν παρὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐξῆλθον καὶ μετέβην εἰς τοῦ Ζαχαράτου.

Ἦτον ἡ ὥρα δεκάτη περίπου. Μόλις μὲ βλέπει ὁ τότε περίφημος σερβιτόρος Κώστας, μὲ ἠρώτησεν ἐὰν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν κηδείαν τοῦ Πολυλᾶ.

—Τί λές, ἀδελφέ; ὁ Πολυλᾶς ἦτο σπῆτι μου χθὲς τὸ μεσημέρι,..

— Ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι, πρὶν προλάβῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπῆτι του ἔπεσε κεραυνόπληκτος πρὸ τῆς θύρας.

— Ὁ Πολυλᾶς;

—Ὁ Πολυλᾶς καὶ τώρα γίνεται ἡ κηδεία του.

Αὐτὸ μοῦ ἤρκεσεν. Ἀλλόφρων ἐκ τοῦ πόνου ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τόσον ἀγαπητοῦ φίλου, ρίπτομαι εἰς μίαν ἅμαξαν καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πτωχοῦ μου Πολυλᾶ. Ἡ ἐκφορὰ εἶχε γίνει καὶ εἶχον μεταβεῖ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Κατευθύνομαι ἐκεῖ. Πρὸ τῶν στυλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς συναντῶ τὴν συνοδείαν ἐπιστρέφουσαν, ἀλλ' ἐγὼ διατάσσω τὸν ἀμαξᾶν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του διότι ἤθελα νὰ ἀποχαιρετήσω ἔστω καὶ ἀργὰ τὸν καλόν μου φίλον.

Φθάνω εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, κατέρχομαι τῆς ἁμάξης καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσω οἱονδήποτε λαμβάνω μίαν ὡρισμένην κατεύθυνσιν, ὡσανεὶ ἀόρατός τις δύναμις μὲ ὡδηγοῦσε. Τέλος μετὰ περιπλάνησιν ἐν μέσῳ τῶν τάφων, σταματῶ πρὸ ἑνὸς τάφου καὶ κύπτω ὅπως ἀσπασθῶ τὰ ξυλαράκια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τοποθετοῦν εἰς τοὺς νεοσκαφεῖς τάφους μέχρι τῆς τοποθετήσεως τοῦ σταυροῦ. Καὶ τότε

μόνον είδα ὅτι ὁ τάφος ἐκεῖνος ἦτο τοῦ Πολυλᾶ, διὰ τὸν ὁποῖον ἄλλως τε ἤμην ὑπερβέβαιος....

Ποῖος μοῦ ἔδειξεν τὸν τάφον ἐκεῖνον;

—·==

Αὐτὰ εἶχον νὰ εἴπω, ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ ἐδῶ σταματῶ τὰς παρατηρήσεις μου καὶ τὴν ἀφήγησιν τῶν συμβάντων.

Οἱ εἰδικοὶ ἂς τὰ ἐξετάσουν, ἂς τὰ μελετήσουν καὶ ἂς ἐξαγάγουν συμπεράσματα.

Αὐτὰ ἀναμένω ἀπὸ τοὺς εἰδικούς.

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Αἱ ἰδιότητες τῆς πρώτης αἰτίας

Ποῖαι εἶναι αἱ ἰδιότητες τῆς Πρώτης Αἰτίας;

Ἠκούσατε νὰ γίνεται λόγος! Βεβαίως, διότι ὁμιλοῦν πάντες οἱ μεταφυσικοὶ — ἂς τοὺς εἴπωμεν οὕτω — συγγραφεῖς. Ὑπάρχουν πολλαί, πλεῖσται ἐκδόσεις, θεωρίαι καὶ δόγματα, ὡς καὶ φιλοσοφικαί, μυητικαὶ καὶ θεοσοφικαὶ θεωρίαι. Τὸ θέμα εἶναι ἀπέραντον καὶ δύνανται νὰ συγγραφῶσι τόμοι ὁλόκληροι ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους νὰ πραγματευθῶσι τόσον δύσκολον καὶ ἐκτεταμένον θέμα. Ἐγώ, σᾶς δίδω, κατωτέρω τὰς ἰδιότητας αἵτινες χαρακτηρίζουν τὸ Πρῶτον Αἴτιον. Εἶναι αἱ ἀρτιώτεραι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὡς βασιζόμεναι ἐπὶ τῶν πλέον ἀσφαλῶν πηγῶν. Σημειώσατε ὅτι, ἡ κατανόησις κάθε ἄλλο παρὰ εὐχερὴς εἶνε, σᾶς συνιστῶ ὅμως ὅπως σκεφθῆτε ἐπὶ τούτων ἐπὶ πολὺ καὶ ὡρισμένως θὰ ἐξαγάγητε συμπεράσματα. Μὴ λησμονεῖτε κατὰ τὰς σκέψεις αὐτάς, νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν σας, τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν Μικρόκοσμον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Μακρόκοσμον. Λυποῦμαι διότι ἡ ἐρώτησις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν ἄμεσον, δύναμαι δὲ νὰ σᾶς συστήσω σχετικὰ βιβλία εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν — ἐὰν τὴν ἐννοεῖτε — ὅπου θὰ εὕρετε ἀνάλυσιν.

Ἰδοὺ αὗται:

1) Φαντασία
2) Θέλησις
3) Δύναμις
4) Σκέψις
5) Λόγος ἢ βεβαίωσις
6) Ἐνέργεια
7) Ἀντίληψις, σύλληψις
8) Καθορισμὸς
9) Πρᾶξις, ἐκτέλεσις

Ἡ σύστασις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τί ἀποτελεῖται ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις;

Ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν διακεκριμμένων ἀρχῶν. Ἐκ τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὑλικὴ ἀρχή, ἡ φθαρτὴ καὶ καταστρεπτὴ ὕλη, μὴ δυναμένη νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀξίαν καὶ ἔννοιαν. Ἐκ τοῦ πνεύματος, ὅπερ εἶναι ἡ νοητική, ἡ σκεπτομένη ἀρχὴ καὶ ἥτις εἶναι τρόπον τινα ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἄλλων ἀρχῶν, ὁ γνώμων καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀρχὴ ἡ ἔχουσα τὴν ἰδιότητα τῆς ἐμπνεύσεως, τοῦ καθορισμοῦ, τῆς ἐκτελεσεως καὶ κρίσεως τῶν πράξεων ἡμῶν Καὶ ἐκ τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶνε ἡ ἐνδιάμεσος ἀρχὴ μεταξὺ πνεύματος καὶ ὕλης, μετέχουσα καὶ τῶν δύο, ἰσορροποῦσα καὶ τὰ δύο, ἐπηρεάζουσα καὶ τὰ δύο, καὶ δεχομένη ἐπηρρείας παρὰ τῶν δύο. Σημειώσατε ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ ὁ ἀριθμὸς 3, λίαν γνωστὸς καὶ οὐσιώδης εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀριθμῶν καὶ τὸν Πυθαγόρα.

Χαρακτηρισμὸς τῆς ἀληθείας.

Τί χαρακτηρίζει τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ κύριος χαρακτηρισμὸς τῆς ἀληθείας εἶνε τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ τὸ πνεῦμα, τὸ φωτίζῃ, τὸ πληροῖ ἐμπιστοσύνης καὶ πεποιθήσεως διὰ τὴν αὔριον καὶ τὸ ὁποῖον τοῦ διασκορπίζει τὴν ἀμφιβολίαν τοῦ μέλλοντος. Ἀποκλείει τὸν δισταγμὸν καὶ προπαρασκευάζῃ τὰς μεγαλειώδεις πράξεις, αἵτινες εἶναι ἡ ὑπερτάτη εὐτυχία τῶν ἐνσαρκωμένων ὄντων. Δύνασθε νὰ ἀποκτήσητε τοιαύτην ἀλήθειαν; Θὰ εἶσθε καθ' αὐτὸ εὐτυχεῖς. Τί εἶνε ὅμως Ἀλήθεια; Τοῦτο εἶνε τὸ δυσκολώτατον πρόβλημα.

Υ.Γ. Παρακαλῶ ὅσους ἀποτείνουν ἐρωτήσεις ἢ διατυπώνουν απορίας εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ δι' ἐμὲ ἢ εἰς ἐμὲ προσωπικῶς, νὰ ἀναμένουν, ἄνευ βίας, τὴν ἀπάντησιν, διότι απαντῶ ἐφ' ὅσον ὁ χῶρος ἐπιτρέπει. Ἐπίσης παρακαλῶ νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι, αἱ διδόμεναι απαντήσεις, αναγκαστικῶς εἶνε σύντομοι καὶ περιεκτικαί, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

ΑΙΩΝ—ΡΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

———

Ὀφείλομεν μίαν ἐξήγησιν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας. Σημειοῦνται κάποτε καθυστερήσεις καὶ ἀνωμαλίαι εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἕωνος καὶ εἶναι ἑπόμενον τινὲς νὰ δυσαρεστοῦν. Βεβαιοῦμεν ὅτι τοῦτο δὲν προέρχεται ἐξ ὑπαιτιότητός μας, καθόσον τὰ συναντώμενα, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, τεχνικὰ ἐμπόδια, εἶνε ἀνώτερα τῶν ὑλικῶν. Τὸ σημερινὸν αἴφνης φύλλον τὸ ἐκδίδομεν χωρὶς νὰ γνωρίζομεν πῶς. Ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων ἀφῆκε μόνον τὸν ἀρχιεργάτην εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἂν ἐξακολουθήσωμεν οὕτω, ὡρισμένως θὰ στοιχειοθετήσωμεν καὶ ἡμεῖς προσεχῶς.

× × ×

Τὸ μετὰ τόσου ἐνδιαφέροντος ἀναγνωσθὲν ἄρθρον τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Π. Γράβιγγερ ἐπὶ τῆς Νοομαντείας, θέλει ἀκολουθήσει ἕτερον ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ φάσματα τῶν ζώντων» ὅπερ θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι ὁ κ. Γράβιγγερ, εἶνε ἕλλην καὶ ἡ δημοσιευομένη ἐργασία του, συνεπῶς, πρωτότυπος. Εἶνε ἐκ τῶν νέων—καὶ χαίρομεν διὰ τοῦτο - οἵτινες μετὰ ἰδιαιτέρου ζήλου, μελέτης καὶ ἐπιμονῆς ἀσχολοῦνται εἰς τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, προωρισμένος σημαντικῶς νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν δημιουργουμένην, τώρα, κίνησιν παρ' ἡμῖν.

× × ×

Ἀνηγγείλαμεν ἤδη ὅτι ἐλάβομεν καὶ τὸν δεύτερον τόμον τῆς συγγραφῆς τοῦ κ. Louis Roussel ὑπὸ τὸν τίτλον Karagheuz ou un théâtre d'ombres à Athènes. Εἰς ὅσα σχετικῶς ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον τεῦχος, δὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν εἰ μὴ ὅτι καὶ τὸν δεύτερον τοῦτον τόμον, διέπει ἡ αὐτὴ μεθοδικότης ἐργασίας, ἡ αὐτὴ ἐπιστημονικὴ κατάταξις, ἥτις παριστᾷ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ θεάτρου, ἰδίως παρὰ τοῖς ξένοις ὑπὸ μορφὴν νέαν ἱκανὴν νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐξέτασιν. Ἡ πρωτότυπος αὐτὴ ἐργασία, στοιχίσασα οὐκ ὀλίγους κόπους εἰς τὸν συγγραφέα της, εἶνε ἰσχυρὸν στοιχεῖον διὰ τὸν μελετητὴν τῶν ἀνατολικῶν ἐθίμων καὶ ἠθῶν.

× × ×

Τὸ παρ' ἡμῶν δημοσιευόμενον ἄρθρον τοῦ κ. L. Denis ἐπὶ τῆς Θρησκείας τοῦ Μέλλοντος, ἀνεδημοσιεύθη ἐκ τῆς Συγχρόνου Ἐπιθεωρήσεως καὶ παρὰ πολλῶν ἄλλων γαλλικῶν περιοδικῶν συνοδευθὲν ὑπὸ κολακευτικωτάτων διὰ τὸν συγγραφέα σχολίων.

× × ×

Ἀραιαὶ μέν, ἀλλὰ ἀρκούντως ἐνδεικτικαὶ τοῦ διεγειρομένου ἐνδιαφέροντος μᾶς ἔρχονται ἀνακοινώσεις σχετικαὶ μὲ τὰ μεταφυσικὰ φαινόμενα. Ἀναγνώστης, μᾶς γράφει ὅτι πάσχων ἐκ νευρικῶν κρίσεων καὶ νευρασθενείας δὲν ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ παρ' ὅλην τὴν χρῆσιν τῶν μέσων τὰ ὁποῖα τοῦ ὑπέδειξεν ἡ θετικὴ ἐπιστήμη. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, ἤρχισε νὰ μελετᾷ θρησκευτικὰ βιβλία ἐνδυναμώσας οὕτω τὴν πίστιν του καὶ τέλος ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν προσευχὴν κατώρθωσε, κατόπιν ἐλαχίστου χρόνου νὰ θεραπευθῇ τελείως, χαίρων σήμερον ὑγείας ἄκρας.

× × ×

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴν ἀναφέρωμεν καὶ σήμερον ὅτι ἡ συζήτησις πέριξ τῶν περιφήμων συνεντεύξεων τοῦ κ. Ἐξὲ τῆς Ὀπινιὸν ἐξακολουθεῖ ἀκόμη. Δυστυχῶς διὰ τὸν κ. Ἐξέ, αἱ διαψεύσεις καὶ διορθώσεις τῶν δημοσιευθέντων καταφθάνουν πολυπληθεῖς πανταχόθεν, ἐξ οὗ ἀσφαλῶς συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι, κάθε ἄλλο παρὰ εἰλικρινὴς καὶ ἀμερόληπτος

ἦτο ἡ ἐργασία τοῦ κυρίου τούτου. Ὁ σοφὸς ἐπιστήμων G. Geley, διαμένων προσωρινῶς ἐν Πολωνίᾳ, ὅπου μετέβη ἵνα συνεχίσῃ τὰς ἐρεύνας καὶ τὰ πειράματά του, ἐπληροφορήθη τὸν δημιουργηθέντα θόρυβον καὶ ἔσπευσε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Παρισινὴν Πρωΐαν ἐκ Βαρσοβίας τὴν 23 Σ)βρίου, ἐπιστολὴν ἐν ᾗ ἐκτὸς τῶν ἄλλων φαινομένων, ὅπως ἡ ὑλοποίησις κλπ. βεβαιωθέντων ἤδη, δηλοῖ ὅτι, ἔξω πάσης προώρου ἰδέας καὶ μυστικιστικῆς ἐξηγήσεως, τὸ γεγονὸς τῆς ἐκτοπλασμίας ἀναστατώνει, μέχρι τῆς ρίζης, τὴν κλασσικὴν ψυχο—φυσιολογίαν.

× × ×

Ἡ ἐπέκτασις τῶν μελετῶν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς, ἀνὰ τὸν κόσμον, καθίσταται ὁσημέραι μεγαλειτέρα. Περιεργείας χάριν ἀναφέρομεν ὅτι εἰς τὴν.....Κούβαν ἔχουσι συστηθῆ, ἡ Ἑταιρεία τῶν Ψυχολογικῶν Μελετῶν, ἡ Γυναικεία Ἕνωσις Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, τὸ Κολλέγιον τῆς Διεθνοῦς Ἠθικῆς, καὶ τοῦτο ἀποτελούμενον ἐκ γυναικῶν καὶ πλεῖστα ἄλλα σωματεῖα, ἑνώσεις, σύνδεσμοι κλπ. ἅτινα δίδουν διαλέξεις, ἐκδίδουν βιβλία, κάμνουν συγκεντρώσεις καὶ ὅλα αὐτὰ εἴπομεν ὅτι γίνονται εἰς τὴν Κούβαν!

× × ×

Ὁ Χαριτωμένος Νέος, μᾶς ἐρωτᾷ ἂν δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐξηγούσαμεν εἰς δύο ἢ τρία φύλλα τὸν τρόπον τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν πνευμάτων. Δυστυχῶς, ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ ἀΰλου κόσμου, δὲν εἶνε ζήτημα τόσον ἁπλοῦν, καθόσον χρειάζεται μεγάλη μελέτη, ὑπομονή, θέλησις, γνῶσις καὶ συνείδησις περὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐκτελουμένου πειράματος, τὴν ὁποίαν ὑποθέτομεν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ, ***ἀπὸ τώρα***, ὁ ἐπιστολογράφος μας. Εἰς πολλὰς φιλικὰς συγκεντρώσεις χάριν ἀστεϊσμοῦ καὶ διασκεδάσεως δίνονται τοιαῦτα πειράματα, ἀλλὰ τὸν τρόπον τῆς τοιούτου εἴδους ἐπικοινωνίας, δὲν εἴμεθα κατάλληλοι νὰ τὸν ἐκθέσωμεν. Ἂν σκέπτεσθε ν' ἀσχοληθῆτε σοβαρῶς εἰς τὸν πνευματισμόν, ἐξακολουθήσατε νὰ μελετᾶτε καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ποῦ ἐπιθυμεῖτε.

× × ×

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι ἔντυπα:

Revue Spirite, Παρίσιοι, Νοέμβριος, μὲ ἄλλο ἄρθρον τοῦ κ. Κ. Φλαμμαριόν, ἐπὶ τῶν νεωτέρων μαρτυριῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιζωῆς. Le voile d' Isis, Παρίσιοι, Νοέμβριος, ἐξ ἧς πληροφορούμεθα τὸν θάνατον τοῦ γνωστοτάτου φιλοσόφου καὶ συγγραφέως F. Ch. Barlet, ***Ἐθνικὴ Ζωή***, Ἀθῆναι, 15 Νοεμβρίου, μὲ τὴν ἐπιμεμελημένην πάντοτε ὕλην της, Clarté Παρίσιοι, 19 Νοεμβρίου, Περίοδος Β', μὲ ἄρθρα τοῦ Anatole France, Henri Barbusse, κλπ. Simple Revue, Παρίσιοι, Ἰούνιος—Αὔγουστος, μὲ πολὺ ἐκλεκτὴν φιλολογικὴν ὕλην, ***Μεταρρύθμισιν***, καὶ Συγγραφὴν τοῦ κ. Α. Χαλᾶ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον ὑπολανθᾶνον Μυστήριον» περὶ ἧς θὰ ἀσχοληθῶμεν προσεχῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Καρ. Βόλον. Ἐλάβομεν δρ. 72 καὶ εὐχαριστοῦμεν. ***Δ. Μπαλ*** Τ. Τ. 930. Ἐπιταγή σας ἐλήφθη, εὐχαριστίας.—***Α. Μαλ.*** Χανιά. Σᾶς γράφομεν σχετικῶς μὲ ἀποσταλὲν χειρόγραφον.—Α. ***Χαλ.*** Κων)πολιν. Συστημένη ἐπιστολὴ καὶ βιβλίον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφετε καὶ δι' ὅσα ἐστείλατε. Γράφομεν.— ***Π. Παγ.*** Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμότατα.—***Ν. Παπ.*** Ἐνταῦθα, ***Δ. Κυρ.*** Κάϊρον. Αἱ ἀπαντήσεις ἀνήκουν εἰς τὸν Ἀμὼν—Ρά, ὅστις γράφει σήμερον σχετικῶς.—***Μ. Καλ.*** Πάτρας. Πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ καμμία μεταβολή. Ἐλπίζομεν, ἂν τὰ πράγματα μᾶς τὸ ἐπιβάλλουν, ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους ὁ Ἔων νὰ καταστῇ περισσότερον ἐγνώριστος.—***Ι. Μαν.*** Ναύπλιον. Σᾶς ἀναμένομεν καὶ θὰ εὐχαριστηθῶμεν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν.—***Ὀδ. Καν.*** Κέρκυραν. Ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν Ἀπεστείλαμεν δύο σειρὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 1—12.—***Χαριτωμένον Νέον*** Τρίκκαλα. Ἀναγνώσατε τὴν Κίνησιν.

Ὁ «Ἔων» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λαμπρινάκου, Πλατεῖα Ὁμονοίας, παρὰ τοὺς πωλητὰς τῶν ἀνθέων.

4) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

5) Κατάστημα κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

6) Περίπτερον κ. Φρειδερίκου, γωνία Αἰόλου-Πανεπιστημίου

7) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

8) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καί Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

9) Περίπτερον κ. Λ. Κολυμβίτη, γωνία ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἐδουάρδου Λῶ.

10) Ἐκδοτικὸς οἶκος κ. Βασιλείου, Σταδίου 42.

Διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ φοιτητάς.— *Ὁ ἐγγράφων τρεῖς συνδρομητὰς λαμβάνει δωρεὰν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Ἔωνος, ὁ ἐγγράφων πέντε γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἓξ μῆνας, ὁ ἐγγράφων ὀκτὼ γίνεται συνδρομητὴς δωρεαν ἐπὶ ἔτος.*